

A movie poster for the film 'Pouta' featuring James Hankins. The image is a composite of several elements: a close-up profile of a man's face on the left, a hand holding a handgun on the right, and a city skyline at night in the background. The sky is a dramatic, deep red. The text 'JAMES HANKINS' is in white, and 'POUTA' is in large, bold red letters.

JAMES HANKINS

POUTA

JAMES HANKINS

POUTA

2014

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, jsou čistě náhodná.

Copyright © 2012 by James Hankins
Translation © 2014 by Jitka Lipková
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu **BROTHERS AND BONES**,
přeložila Jitka Lipková
Sazba: Karel Kaltrop
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v dubnu 2014

ISBN 978-80-87910-25-2

Mé manželce Colleen a... všem

Někdy mi připadá, že můj vlastní svět je vtěsnaný do sněhové koule – suvenýru, který jistě znáte: když s ním zatřesete, můžete pozorovat velké bílé vločky kroužící kolem miniaturní Eiffelovky. Tu a tam – až příliš často – vzal osud můj svět do svých necitlivých rukou a krutě, divoce jím zatřásl. Rozpoutal tak nelítostnou sněhovou bouři, která mě zanechala oslepeného, omámeného a téměř neschopného volně dýchat. V mých šestatřiceti letech se to stalo třikrát a pokaždé jsem věděl, že nic už nebude takové jako dřív. Poprvé to byl prázdný kbelík od smaženého kuřete. Zabil mé rodiče. Víím, zdá se to tragicky absurdní. Vysvětlím později. Podruhé to byl telefonní hovor – a já dokonce ani nebyl jeho účastníkem. Nicméně, tento telefonát – *pro* někoho jiného, *od* někoho jiného – dramaticky změnil běh mého života. I to vysvětlím později. Ovšem potřetí vtrhl osud zuřivě do mého světa pouhými dvěma slovy. Tato slova, všehovšudy tři slabiky, mě zcela vyvedla z míry a navždy změnila můj život.

Když se to stalo, měl jsem před sebou nejdůležitější den svého profesního života ve funkci asistenta státního zástupce Spojených států. Jako člen Útvaru boje s organizovaným zločinem jsem se specializoval na žaloby proti gangům, což je práce snů každého státního zástupce. Pro mě tento úkol navíc představoval téměř vášeň, a to z důvodů, které objasním zanedlouho. Toho rána jsem mířil k soudu k zahájení dosud největšího případu mé kariéry: obžalobě zadrženého druhého nejvlivnějšího

muže ruskojazyčné mafie Vasila Redekova, řečeného „Rudý“. Byli jsme mu v patách celé roky a konečně to vypadalo, že jsme ho dostali. A já jsem byl v případě hlavním žalobcem. Znamenalo to pro mě neuvěřitelnou příležitost, vyvrcholení jedenáctileté dřiny v pozici právníka, po třech vyčerpávajících letech univerzitního studia.

Můj úvodní ostrý projev k soudci a porotě měl podle rozvrhu začít v 8.30, následován výstupem obhajoby. Protože se jednalo o skutečně velký případ v boji federální vlády s organizovaným zločinem ve státě Massachusetts, nejvyšší federální zástupce a můj přímý nadřízený, Andrew Lippincott, se rozhodl první den sedět vedle mě a pozorovat soudní řízení. Co se zde snažím vysvětlit, je to, že v sázce bylo hodně jak pro mě a pro náš úřad, tak i pro dobro všech obyvatel našeho státu. Nemohl jsem si toho dne dovolit přijít pozdě.

Možná jsem se neměl rozhodnout pro vydatnou snídani v mém oblíbeném bistru na Kendall Square v Cambridgi, kam jsem chodil alespoň jednou týdně. Ale předchozí noc jsem prostě nemohl spát. O půl čtvrté ráno jsem si v duchu procházel úvodní proslov i všechny důkazy, s kterými jsem měl za pár hodin vystoupit u soudu. Než bych i nadále hleděl do stropu a čekal na zazvonění budíku, rozhodl jsem se pro svůj oblíbený podnik. Proto jsem vstal, osprchoval se, vzal na sebe svůj nejlepší oblek, moderní pruhovanou kravatu (vánoční dárek od mé přítelkyně) a vydal se metrem do Cambridge.

Jak se ukázalo, byla to velká chyba. Když jsem se po snídani vracel do Bostonu, stanice Kendall byla neočekávaně přeplněná cestujícími. Právě dnes, kdy jsem v žádném případě nemohl dorazit se zpožděním, do mě strkaly davy uspěchaných lidí a tlačily se směrem k podzemnímu nástupišti. Žádné „promiňte“ nebo „dobrý den,“ jen pár rozezlených pohledů a cizí lokty, když jsme se snažili protlačit k turniketům. Protáhl jsem se davem a doslova si vybojoval cestu k nástupišti. Nával ještě zhoustl, když všichni uslyšeli pískot blížícího se vlaku. Ženský monotónní hlas z reproduktoru oznamoval jeho příjezd a naše skupina se ještě víc natlačila na lidi na samém okraji nástupiště. Když zaskřípaly brzdy zpomalující soupravy a její dveře se ote-

vřely, nechal jsem se unášet dopředu, ačkoli mi bylo jasné, jak to dopadne. Dveře se mi zavřely před nosem, ale já věděl, že do příštího vlaku se už dostanu.

Podíval jsem se na hodinky. Třicet šest minut do začátku přelíčení, aniž bych měl jistotu, kdy přijede další souprava, čtvrt hodinová jízda metrem a následně sedm minut běhu od zastávky k soudní budově. Možná to zvládnu. Snad. Pokud bych se opozdil, není pravděpodobné, že by se soudce rozhodl zprostit Redekova viny, ale moje nedochvilnost a projev neprofesionality by znamenaly mizerný začátek třítydenního procesu. A zcela jistě bych tím nezískal body u svého šéfa.

Nervózně jsem podupával nohou, obklopený ze všech stran stejně netrpělivými ospalými lidmi, a hlavou se mi honily právnícké pojmy. Náhle jsem si uvědomil velmi nepříjemný zápach. Okamžitě jsem ho identifikoval jako zatuchlý, pronikavý odér bezdomovce – pot, zaschlá moč, dlouho neprané oblečení a tělo, které snad mýdlo ani nepamatovalo. Ten zápach byl velmi blízko, přímo za mnou. Udělal jsem totéž co většina lidí v této situaci. Ignoroval jsem smrad i jeho majitele. Díval jsem se upřeně dopředu, ale možná jsem působil příliš nápadně, protože jsem před sebou najednou uslyšel zacinkání. Podíval jsem se dolů a uviděl špinavý polystyrenový kelímek od kávy vznášející se u mého pasu. Ruka, která ho svírala, měla jen čtyři prsty. Všiml jsem si, že malíček chyběl, na jeho místě zůstal jen malý pahýl. Zbývající prsty byly uzlovité. Uvnitř kelímku opět zacinkalo pár mincí. Zdálo se, že tento nepatrný pohyb uvolnil další vlnu zápachu, který naplno zasáhl můj nos. Jednu chvíli jsem měl důvodné obavy, že se moje částečně strávená snídaně ocitne na šedém saku muže přede mnou.

Nikdo kolem mě se neměl k tomu, aby tomu chlapíkovi naplnil jeho kelímek mincemi. Nikdo se ani nedíval jeho směrem. Rozhodně jsem je neodsuzoval. Ani já obvykle nedávám bezdomovcům peníze. V mém případě to ovšem není z přesvědčení. Většinou totiž u sebe nemám drobné, protože nesnáším, když se mi hromadí v kapse. Toho rána jsem ale na chodníku před bistrem našel 20 centů a sebral je s pocitem, že je to dobré znamení. Jak se později ukázalo, nebylo.

Z dálky jsem zaslechl hluk a dav cestujících strnul v očekávání. Lidé začali pobíhat po nástupišti ve snaze odhadnout místo, kde vagón zastaví a jeho dveře se otevrou. Stěží jsem slyšel cinkot mincí, když se kelímek přede mnou zase zatřásl. S vědomím, že vlak už je blízko, jsem se podíval na muže, jehož pohledu jsem se původně chtěl vyhnout. Vtom jsem ho poznal. Zahlédl jsem ho už dříve, vlastně mnohokrát, ve stanicích bostonského metra. Jako vždy měl na sobě hadry – několik vrstev starého oblečení, o němž jsem doufal, že je z charity, pravděpodobněji však pocházelo z kontejneru. Přes vybledlou špinavou mikinu s logem Harvardské univerzity měl přehozený ošumělý potřísněný kabát. Tmavé mastné spletené vlasy mu visely k ramenům – dle mého přesvědčení plné různorodých živočichů. Tenké rty se téměř ztrácely v hustém matném plnovousu, který pokrýval spodní část tváře a v chomáčích visel dolů až k hrudi. Při pouhém pohledu na něj mě začalo vše svědit. Zbytek obličeje téměř nebylo možné spatřit – částečně kvůli ramenům jakoby tlačným k zemi stovkami neviditelných rukou, částečně kvůli pohledu stále stočenému k chodníku. Ačkoli byl o dost centimetrů vyšší než já, díky ohnutým zádům vypadal menší. Neříkal nic, což jak vím, u něj bylo neobvyklé. Jak jsem řekl, viděl jsem ho už několikrát a jen zřídka mlčel. Mnohem častěji si pro sebe něco drmolil nesrozumitelnou hatmatilkou, občas po kolemjdoucích pokřikoval obscénnosti, jindy na ně jen vrčel. Jednou se zuřivě hádal s mužem na billboardu. Ale dnes byl potichu.

Možná jsem se zbláznil, ale najednou jsem měl neodbytné tušení, že mě úkosem pozoruje. A nebyl to prázdný odevzdaný pohled pouličního žebráka, který čeká na almužnu od kolemjdoucích. Zdálo se mi, že v jeho očích je něco víc. Opět se dostavilo ono povědomé mrazení na zátylku, které jsem míval častěji, než bych si přál – jako mračno drobounkých komárů útočících na mou kůži. *Pozoroval mě?* Samozřejmě že ne. Opravdu. A doktor Fielding by mi to potvrdil, kdyby tady byl.

Teď jsem si ale opravdu chtěl zblízka prohlédnout jeho tvář... jeho oči. Uvědomil jsem si, že ačkoli jsem se s ním tolikrát setkal, nikdy jsem se mu nepodíval do očí. Vlastně jsem sotva pohlédl

jeho směrem, jen zběžně zaregistroval jeho vzrušenou debatu s nekonečným proudem netečných kolemjdoucích. Určitě bych dobrovolně nesetrval v jeho blízkosti – a nepochybuji, že většina lidí to cítila stejně. Ale teď jsem musel vidět jeho oči.

Jakmile se vlak s kovovým skřípěním zastavil, rychle jsem vytáhl z kapsy minci a sehnul se k jeho obličejí. Dveře vagonu se otevřely a nastala nebývalá tlačence. Vhodil jsem minci do kelímku právě v okamžiku, kdy mě dav začal unášet dopředu. Snažil jsem se otočit a zachytit mužův pohled.

A pak se to stalo. Lidská vlna mě vhodila do vagonu a já při tom zaslechl jeho suchý chraplavý hlas: „*Dík, Wiley*“.

V tu chvíli se nepochybně rozezněl ostrý signál, který upozorňoval cestující na zavírání dveří. Určitě jsem byl obklopen hlukem rozčilených či zklamanych hlasů. Zaměstnanec metra teď jistě oznamoval další soupravu, která se měla co nevidět objevit. Nic z toho jsem neslyšel. Vše, co mi stále dokola znělo v uších, byla ta dvě slova, vyřčená pomateným otrhancem, který měl v hrsti kelímek s drobnými, ne však realita. *Dík, Wiley*.

Nejmenuji se Wiley. Jmenuji se Charlie Beckham. Jediný člověk, který mi kdy říkal Wiley, byl můj bratr Jake. A Jake zmizel před třinácti lety.

2

U soudu jsem odvedl fušérskou práci. První den nejdůležitějšího procesu mé kariéry a já jsem úplně vybuchl. A Andrew Lippincott to všechno viděl. Když jsem se potom sesunul ke svému stolu a držel bezmocně hlavu v dlaních, napadlo mě, zda na sebe nejsem možná až moc přísný. Vtom ke mně dolehl hlas ode dveří mé kanceláře:

„Jakou nohou jsi vstal z postele, Charlie?“

Vzhlédl jsem. Ve dveřích stál Angel Medina, mladší právník našeho zastupitelství a člen Útvaru boje s organizovaným zločinem. Bral mě jako o čtyři roky zkušenějšího kolegu, adoptoval si mě jako neoficiálního učitele a stal se mým nejbližším přítelem. Asistoval mi u případu Redekov, seděl se mnou a Lippincottem v soudní síni při přelíčení, a proto byl svědkem mé zarážející neschopnosti. Šlehl jsem po něm pohledem a opět dal hlavu do dlaní.

„Ptám se – co se proboha stalo? Koktal jsi! Dusil ses!“

Měl pravdu. Byl jsem příšerný. Obrovský případ – a já to tak odflákl. Nepředvedl jsem ani průměrný výkon. Dělal jsem chybu za chybou, přešlap za přešlapem. Rozcupovaný na tisíc kousků.

Celé čtyři roky náš úřad spolupracoval s FBI a místními orgány činnými v trestním řízení na případu Redekov. Usvědčení a odsouzení druhého nejmocnějšího šéfa mafie by vyslalo jasný signál organizovanému zločinu v Bostonu. Dokonce jsme se ho už jednou pokoušeli dostat, ovšem bez úspěchu. Tentokrát

to ale vypadalo mnohem nadějněji. Dostali jsme tučet dobrých tipů a komando odvedlo skvělou práci. Nashromáždilo důkazy od sledování přes štěnice až po očitě svědky. Sám Redekov nám pomohl, když ztratil nervy a osobně se pokusil zlikvidovat práškače včetně očitěho svědka střelby, aniž by se namáhal své zločiny utajit. Naneštěstí pro něj svědek přežil, i když vzhledem k šesti kulkám, které do něj Redekov napálil, nebyl ten ubožák patrně ušetřen ze soucitu. Přestože jsme měli jasné důkazy i svědka, případ obvinění Redekova z vraždy, pokusu o vraždu a vydírání nebyl jednoduchý. Jeho komplicové se vyznali ve své práci, a navíc jedna z kulek uvízla ve svědkově lebce a poněkud tak ovlivnila jeho myšlenkové pochody. Já byl ale optimistický jako všichni z Útvaru boje s organizovaným zločinem. Vlastně jsme doufali v ještě větší úlovek, než byl Redekov. Kdybych v soudní síni odvedl dobrou práci a dokázal mu, co všechno proti němu máme, možná by znervózněl, začal spolupracovat a dodal nám zbývající ruské mafiány spolu – jak jsme věřili – s nejmocnějším šéfem celé organizace. V tom spočívala naše naděje a to vše mělo začít mým výstupem, který by prokázal mé schopnosti, důležitost případu na federální úrovni a pramalou šanci Redekova z toho všeho vybřednout.

Místo toho jsem předvedl mizerný výkon. Překoktal jsem úvod, pak jsem se musel posadit vedle tiše zuřícího Andrewa Lippincotta, abychom společně naslouchali sebejistému tónu obhájce rozhořčeného pokusem vlády pošpinit bezúhonné jméno jeho klienta. Advokátův projev byl plynulý, přednes perfektní, příprava dokonalá – přesně takový jsem měl být já. Bohužel. Po krátké pauze, během níž mi Lippincott upřeně hleděl do očí a připomínal mi důležitost případu (a možná se i snažil zjistit, kolik jsem toho vypil), jsem se opět postavil a snažil se předkládat důkazy. A nebyl jsem o nic lepší. Zapomínal jsem fakta, což je pro mě velmi neobvyklé. Mám něco podobného jako je eidetická paměť, které se také někdy říká fotografická: schopnost něco uvidět a po nějaké době si to do nejmenších detailů vybatvit. Upřímně řečeno, nejsem si vůbec jistý, zda tento fenomén existuje. Ale musím přiznat, že po celý život jsem dokázal vyvolat v paměti přesný obrázek něčeho, co jsem mnohdy i jen zběž-

ně zahlédl. Je to zkratka dovednost, kterou bych vždy zvládl. Někdo má absolutní sluch, někdo dokáže kopnout míč na míli daleko, někdo je schopen vyryt nápis do zrnka rýže. Já „fotím“.

Ale toho dne u soudu jsem se dokonce ani nemohl spolehnout na svou paměť. Nejen že jsem zapomínal fakta, ale i většinu těch, která jsem si pamatoval, jsem předkládal zmateně, aniž bych poukázal na jejich nesporný význam. Koktal jsem, mumlal, ztrácel návaznost myšlenek a dvakrát se málem z frustrace vrhl z okna. Jediná pozitivní věc, která se o mém představení dá říct, je fakt, že jsem si během svého výstupu hlasitě neulevil... Původně jsem doufal, že mi tento případ otevře cestu k dalším, ještě závažnějším kauzám. Po dnešku budu vděčný, jestli zůstanu dál ve své pozici v Útvaru. V podstatě jsem se už zabýval i myšlenkou, zda Lippincott nebude žádat moji rezignaci.

Začínal jsem si v hlavě sumírovat životopis a zvažoval jsem kam ho poslat, když Angel Medina znovu promluvil ode dveří.

„Charlie, neřekneš něco? Co se děje?“

„Jak jsi správně řekl, koktal jsem.“

„To je jasné. Ale proč?“

Vždycky jsem obdivoval, jak taktní dokázal Angel být. „Myslím, že jsem nebyl ve své kůži. Měl jsem problém se soustředit. Určitě jsem byl nervózní. Co ti mám říct? Dostal jsem prostě strach.“

„Nepamatuji si, že bych tě někdy viděl nervózního, Charlie, a zcela jistě jsem tě nikdy nezažil takhle rozhozeného.“

Taky mě ovšem neviděl dnes ráno v metru poté, co mě ten bezdomovec oslovil *Wiley* – přezdívkou, kterou používal jen můj bratr, již třináct let nezvěstný a nakonec právně prohlášený za mrtvého. Nejprve jsem zůstal stát v němém úžasu jako omráčený. Vlastně ani nevím, co to přesně znamená, ale viděl jsem kovboje ve westernech, o nichž jiní kovbojové tvrdili, že vypadají jako *omráčení* – a já cítil, že naprosto stejně jsem v té chvíli musel působit já. Pak se ale začaly dveře soupravy zavírat a já se vytrhl ze své strnulosti. Usilovně jsem se snažil dostat zpátky na nástupiště, kde jsem stále viděl onoho bezdomovce, jak mě z davu pozorně sleduje. Kufříkem jsem si razil cestu z vlaku, což mi vyneslo pouze spršku nadávek. Dveře se zavřely a já zů-

stal uvězněn uvnitř vagónu. Ignoroval jsem lidi kolem a upřeně oknem pozoroval toho muže, než mi zmizel z dohledu, poté co vlak vjel do tunelu a já hleděl do tmavé zdi.

Cítil jsem srdce až v krku, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi. Kdo byl ten člověk? Jak mohl znát tajnou přezdítku, kterou mi dal můj bratr? Znal Jakea? Věděl, co se mu stalo?

Jak jsem zíral do prázdna, nebo spíš do zdi tunelu ubíhající za okny vagónu, naprosto šílená myšlenka mi málem vyrazila dech. Vždyť jsem si toho muže ani pořádně neprohlédl. Zavřel jsem oči a snažil se v duchu přivolat jeho podobu – výšku, postavu, barvu pleti, vlasů a očí. Bylo nesmírně těžké představit si, jak skutečně vypadal – nánosy letité špíny, vlasy a vousy poustevníka i pološílený pohled mi situaci nijak neulehčily. Bylo by to vůbec možné? Ten člověk se tak hrbil, že jsem nedokázal odhadnout jeho skutečnou velikost, ale přibližně by bratrově výšce odpovídala. Totéž se dalo říct o jeho postavě, i když jsem si pod tolika vrstvami oblečení nemohl být jistý. Ani barvu vlasů či očí jsem nebyl s to určit. Alespoň věk se zdál zhruba stejný. Velká neznámá zůstala: Bylo to možné?

Se široce otevřenýma očima jsem zoufale čekal na další zastávku a naprosto zapomněl na proces s Redekovem. Jakmile se otevřely dveře soupravy, vybojoval jsem si průchod mezi cestujícími ven na nástupiště. Uskakoval jsem a uhýbal lidem, když jsem pádil nahoru po schodech, abych za několik nekonečných minut nasedl na zpáteční vlak. Musel jsem se vrátit na místo, kde jsem naposledy zahlédl muže v harvardské mikině. Supěl jsem a potil se, zorničky rozšířené – pro kolemjdoucí jasný případ blázna. Lidé mi začali uhýbat z cesty. Malá holčička na mě chvíli udiveně zírala, pak se rozvzlykala a skryla hlavu do matčina klína. Téměř jsem to nevnímal.

Když přijel vlak, vzezření pološíleného zabijáka mi zajistilo soukromý prostor v rohu vagónu. Jakmile jsem se ocitl zpátky na stanici Kendall, vyběhl jsem ven a pátral pohledem po nástupišti, kde jsem zanechal mého bezdomovce. Nikde jsem ho neviděl. Ačkoli bylo metro stále plné lidí, jsem si naprosto jistý, že bych ho zahlédl, kdyby se tam potloukal. Vyběhl jsem po schodech a venku se rozhlížel na všechny strany. Neměl jsem štěstí.

Popsal jsem ho několika kolemdoucím a ptal se jich, zda někdo takový před chvilkou nevyšel ze stanice metra. Nejpríjemnější odpovědí mi bylo: „Blokujete schody.“

Zhluboka jsem se nadechl. Nemohl jsem dělat nic jiného než nechat to plavat a jít do práce... ach ne. Podíval jsem se na hodinky a málem omdlel.

Jak se dalo čekat, nebylo příjemné objevit se u soudu o jedenadvacet minut později. Naštěstí pro mě se díky zpoždění metra zdrželi i soudní zapisovatel a reportér. I když dorazili dobrých deset minut přede mnou, jejich odůvodnění mi usnadnilo mou vlastní výmluvu.

I tak to byl hrozný začátek ještě hroznějšího dne u soudu. Přes mou upřímnou snahu soustředit se na případ se mi myšlenky toulaly v podzemí bostonského metra, aniž by se poslušně vrátily tam, kam patří – do soudní síně. A to se projevilo. Roztržitě jsem doklopýtal ke konci přelíčení, přičemž jsem okatě ignoroval tíživé ticho ze strany Andrewa Lippincotta. Odpoledne jsem to v kanceláři zabalil a s omluvným úsměvem přislíbil, že od této chvíle budu chodit k soudu včas. Byl čtvrtek a soudce po polední pauze oznámil, že zítra nebude z osobních důvodů přítomen. Pro mě to znamenalo, že pod pohrůžkou trestu smrti se musím v pondělí objevit v soudní síni na minutu přesně.

Po odročení případu mi Lippincott oznámil, že potřebuje nějaký čas na přemýšlení, a tak jsem ho nechal sedět v lavici právního zástupce a vyklouzl jsem ven. Ignoroval jsem Angela, který se mě zjevně snažil dohonit. Před soudní budovou jsem se protlačil davem novinářů, jejich mikrofonů a kamer, přičemž jsem si vystačil se dvěma slovy: „Bez komentáře.“ Pak jsem se vydal na depresivní cestu do kanceláře.

Když mě výtah vezl do devátého patra, v němž sídlí kriminální oddělení amerického státního zastupitelství, chmurně jsem přemýšlel, zda už Lippincott nevolal, aby před mým příchodem vyklidili moji kancelář a aby mě ochranka vyvedla z budovy.

Ukázalo se, že Lippincott ještě nikoho nekontaktoval. Teď, hodinu poté, jsem řekl Angelovi stojícímu ve dveřích mé kanceláře: „Doufám, že naše vzájemná spolupráce neposkvrní tvoji

pověst, až se budu protloukat a rozdávat na setkání své vizitky.“

Byl tak hodný, že se mému šibeničnímu humoru usmál. Ale nebyl tak hodný, aby vyvrátil mou vizi vlastní budoucnosti.

Zazvonil mi telefon. Když jsem zvedl sluchátko, měl jsem pocit, že slyším hlas osudu.

„Lippincott?“ zeptal se Angel, jakmile jsem zavěsil.

Přikývl jsem. „Chce mě vidět.“

Prošel jsem kolem Angela a on se mě zeptal: „Mám ti začít vyklízet stůl?“

Málem jsem ho zastřelil, pak jsem si ale uvědomil, že možná opravdu brzy využiji jeho nabízené pomoci.